

community

The New Apostolic Church around the world

03/2017/LT

Šventosios Vakarienes šventimas

100 metų kombinuotai Ostijai

Pamaldos Ndžamenoje:
mes ištikimai laikomės savo
pažado

Redakcijos skiltis:
šlovinti ir dėkoti

Bažnyčios mokymas:
nuolankumas

New Apostolic Church
International

Šlovinti ir dėkoti

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

metų šūkis „Garbė Dievui, mūsų Tėvui“ apima tris užduotis, kurias mes ketiname įvykdyti 2017-aisiais. Kai suvoksime Dievo ir Jo kūrinio mastą – tai yra pirmoji užduotis –, šlovinsime Jį ir Jam dėkosime. Įgijus tokį pažinimą nejudėti į priekį, nieko nedaryti ir likti nebyliais, būtų neteisinga reakcija.

Šlovinti ir dėkoti – kaip konkrečiai tai daryti mūsų kasdienybėje?

Mes dėkojame Dievui savo nusiteikimu aukoti. Čia nekalbama vien tik apie piniginę auką. Čia galvoje turimas dėkingumas Dievo atžvilgiu. Mes esame dėkingi Dievui ir gražiname Jam dalelę to, ką Jis mums suteikia.

Mes dėkojame Dievui savo nusiteikimu susitaikyti. Kadangi mes dėkingi Dievui už Jo malonę ir atleidimą, esame pasiruošę atleisti savo artimajam.

Mes dėkojame Dievui savo tarnavimu. Netarnaujame Dievui su tikslu kažką užsidirbti ar kažką gauti. Tarnaujame Jam, kadangi jau viską esame gavę, kadangi Jis pažadėjo mums savo palikimą.

Nuotrauka: Tarptautinė NAB

Atpažinę Dievo ir Jo kūrinio mastą, trokštame Jį garbinti ir Jam dėkoti už malonę, prielankumą mums. Mes dėkojame Jam tada, kai esame pasiruošę aukoti, susitaikyti, tarnauti Jam ir savo artimajam.

Širdingi linkėjimai,
Jūsų

Jean-Luc Schneider

I Mes ištikimai laikomės savo pažado

1000 tikinčiųjų kartu su vyriausioju apaštalu Jean-Luc Schneider atvyko į pamaldas Ndžamenoje (Čadas) 2017-ųjų sausio 22-osios šeštadienį

Nuotrauka: Kanados NAB

Danielio 3,17.18

*„Jei mūsų Dievas, kuriam tarnaujame,
gali mus išgelbėti iš ugnimi
plieskiančios krosnies ir tavo rankos,
o karaliau, teišgelbsti jis mus. Bet jeigu
ne, o karaliau, tebūna tau žinoma,
kad mes tavo dievams netarnausime
ir auksinės statulos, kurių tu
pastatei, negarbinsime.“*

Širdingai mylimi broliai ir seserys Kristuje, mieli svečiai, džiaugiuosi galėdamas dalintis su jumis šiomis pamaldomis ir kartu priimti Dievo palaimą.

Šiandien ryte girdėjome Žodį; jame pasakojama Danielio ir jo draugų istorija. Esu įsitikinęs, kad jūs visi Ndžamenoje šią istoriją žinote.

Nebukadnezaras, Babilono karalius, atžygiavo į Izraelį ir Judą, pagrobė ir parsivedė į Babiloną belaisvius. Jų tarpe buvo Danielis, Šadrachas, Mešachas ir Abed-Negas. Karalius jiems pasiūlė: „Siūlau jums trejus metus mokytis mano dvare.“ Antikiniame pasaulyje Babilonas buvo labiausiai išsivysčiusi civilizacija. Ir karalius dar pridėjo: „Po šių trejų metų jūs galėsite užimti svarbius postus mano karalystėje.“

Tai buvo neįtikėtinas šansas šiems vargšams į nelaisvę paimtiems jaunuoliams; tačiau buvo iškeltos ir sąlygos: „Jūs turėsite valgyti karališkus valgius ir gerti karališkus gėrimus.“ Jaunuoliams rūpėjo šis pasiūlymas, tačiau jie sakė: „Mes negalime valgyti karališkų valgių, tai prieštarauja mūsų tikėjimui.“ Tada jie priėmė kompromisą: „Leiskite mums valgyti mūsų maistą, o mes liksime mokytis jūsų dvare. Dievas padovanos mums pasisekimą tame.“ Ir būtent taip jie pasielgė. Jie išliko ištikimi Dievui, toliau pakluso įstatymui ir mokėsi. Vėliau jie ne tik užėmė aukštus postus karalystėje, bet tapo palaimos šaltiniu karaliui ir visai šaliai, nes labai gerai jam tarnavo.

Vėliau karalius padarė statulą ir nutarė: „Nuo šiol nebebus jokio kito Dievo. Kiekvienas turi melstis šiai statulai, o kas to nedarys, bus pasmerktas myriop.“ Tuomet jaunuoliai suvokė, kad kompromisas nebeįmanomas: arba jie turės neigti savo Dievą ir gyventi, arba išlikti Jam ištikimi bei mirti. Nebebuvo kito kelio.

Jie liko ištikimi Dievui ir karaliui pasakė: „Jei mūsų Dievas norės, Jis mus išgelbės. Jis gali mus išgelbėti nuo mirties, bet mes Jo niekada neišsivadėsime.“ Jūs žinote šią istoriją. Karalius leido juos įmesti į ugnimi plieskiančią krosnį ir kai pažvelgė vidun, pamatė, kad jų buvo nebe trys, o keturi. Viešpaties angelas buvo kartu su jais krosnyje, kad juos apsaugotų. Tada karalius liepė juos iš ten ištraukti ir jie tapo dar svarbesni karalystėje, iš tiesų didelis palaimos šaltinis visiems.

Mieli broliai ir seserys, ši sena istorija gali mums daug pasakyti apie mūsų tikėjimo gyvenimą. Šie jauni žmonės priklausė išrinktųjų tautai, Dievo tautai. Mes esame Dievo išrinkti, esame tie, kuriuos Dievas pasirinko būti Jo vaikais. Kai buvome pakrikštyti ir tapome krikščionimis, pasižadėjome atsispirti nuodėmei ir sekti Jėzumi. Kai buvome paženklinti apaštalo ir priėmėme Šventosios Dvasios dovaną, įsipareigojome ruošti Viešpaties sugrįžimui. Tai yra du pažadai, du įsipareigojimai, kuriuos mes prisiėmėm. Trokštame atsispirti nuodėmei ir sekti Jėzumi, bei su apaštalu pagalba ruošti Jėzaus sugrįžimui.

Tačiau mes dar gyvename žemėje ir turime dirbti, taupiai gyventi ir rūpintis valgiu, drabužiu bei pastoge.

Turime pasirūpinti savo vaikais ir jų ateitimi. Nors esame krikščionys ir Dievo vaikai, tačiau kaip ir visi norime sėkmingo gyvenimo. Mes nesame pasmerkti būti vargšais vien dėl to, kad esame Naujosios apaštalu bažnyčios nariai. Mums nėra uždrausta, būti sėkmingiems gyvenime, nors ir esame Dievo vaikai. Yra normalu norėti būti sėkmingais ir laimingais. Yra normalu, kad siekiame tam tikros socialinės sėkmės.

Šių jaunų žmonių pavyzdys rodo mums, kaip reikia elgtis. Didžiausias mūsų prioritetas yra Dievo Karalystė. Pasižadėjome laikytis įsakymų ir ruošti Viešpaties dienai. Jei siekiame sėkmės, gerovės ir laimės, tai darome laikydamiesi Dievo įsakymų ir mūsų sielai teikdami prioritetą. Toks yra mūsų įsipareigojimas. Taip, mes trokštame būti sėkmingi gyvendami žemėje, bet tik laikydamiesi Dievo įsakymų ir pirmenybę teikdami sielai; jaunuolių krosnyje pavyzdys rodo mums, kad viskas yra įmanoma, tačiau reikia elgtis taip, kaip jie.

Aukščiausias mūsų prioritetas yra Dievo Karalystė.

Reikia laikytis įsakymų, išlikti ištikimais, bet iš kitos pusės daug dirbti. Negalime mielajam Dievui pasakyti: „Klausyk, aš laikysiuosi įsakymų, stengsiuosi nenusidėti, eisiu į bažnyčią ir rūpinsiuosi savo siela. Duok pinigų, kurių man labai reikia.“

Mes turime daryti abu dalykus: laikytis mūsų pažado, kurį davėme Dievui, laikytis ir dirbti, kaip ir visi kiti žmonės. Jei darysime abu dalykus, dirbsime, investuosime į save ir į mūsų vaikus, laikysimės Dievo įsakymų ir mūsų sielai teiksime pirmenybę, tada Dievas mus laimins.

Kaip pasireiškia Jo palaima? Kartais Dievas kalba apie sėkmę ir mes esame sėkmingi gyvenime, turime pinigų, esame sveiki, turime gerą profesiją: Jo palaima pasireiškia tuo, kad mes ne tik sėkmingi esame, bet ir turime Jėzų Kristų, išsaugojame Jėzų! Turime ramybę širdyje. Turime išganymą. Kokia palaima!

Kartais palaima pasireiškia kitu būdu: mes negauname visko, ko trokštame. Ne visuose mūsų užmojuose esame sėkmingi, nors ir buvome klusnūs Dievui ir laikėmės įsakymų. Ir visgi galime pajauti: Dievo palaima vis tik yra! Dievas mus laimina! Net jei ne visi troškimai išsipildo,

Vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider
ordinuoja Ndangalngar Nao (dešinėje) ir Jean
Blague Koiyountan (viduryje) į apaštalus

mes turime ramybę širdyje. Neturime poreikio skųsti kitus, nesame supykdyti ar agresyvūs. Net jei visi mūsų norai neišsipildo, mes vis tiek turime ramybę širdyje ir esame laimingi Jėzuje Kristuje.

Tai yra palaima, kurią Dievas suteikia tam, kuris Jam paklūsta ir dirba savo darbą. Pagal savo valią Jis suteikia mums sėkmę ir širdies ramybę. Mes nepardavėme savo sielos velniui, tačiau kartais Dievas mums sako: „Ne, aš nesuteiksiu tau sėkmės, bet vis tiek tave laiminsiu.“ Ir net jei ne viską turime, ko trokštame, turime ramybę širdyje ir esame laimingi Jėzuje Kristuje, esame palaima kitiems.

Mieli broliai ir seserys, kas laikosi Dievo įsakymų, tas niekada neįskaudins savo artimojo.

Deja, šiais laikais daugelis žmonių trokšta absoliučios sėkmės. Jie nori būti turtingi, garsūs ir laimingi; kad pasiektų šį tikslą, jie yra pasiruošę eiti per kitų galvas. Kas trokšta būti sėkmingu, sekdamas Kristaus ir Dievo įsakymais, yra palaima kitiems, kadangi jis niekuomet nestatys savo laimės ant kitų nelaimės. Jis yra palaima, nes iš tiesų liudija Kristų ir įrodo: tai, ko reikalauja Jėzus, galima padaryti, tai yra įmanoma. Mes galime to išmokti iš pirmosios istorijos (apie vyrus krosnyje) dalies.

Tačiau dabar antroji šios istorijos dalis, susijusi būtent su statula ir krosnimi. Kartais ir mes patenkame į situacijas, kuriose neįmanomas kompromisas. Turime priimti sprendimą, padaryti pasirinkimą: arba esame už Dievą, arba prieš Jį. Esame situacijoje, kurioje turėtume neigti Dievą, kad kažką gautume ir kompromisas neįmanomas. Ir šioje vietoje reikia priimti sprendimą, gerą sprendimą.

Kartais turime reikalą su priešais, kuriuos Naujasis Testamentas vadina „Kristaus priešininkais“; esame konfrontuojami su žmonėmis, kurie mus skaudina ir blogai elgiasi mūsų atžvilgiu, nes esame krikščionys, esame Dievo vaikai ir Naujosios apaštalų bažnyčios tikintieji. Kai kuriose šios žemės šalyse krikščionys yra persekiojami dėl jų tikėjimo; jiems liepiama pasirinkti: „Arba tu neigsi Kristų, arba tave nužudysime!“ Daug krikščionių turi drąsos pasakyti: „Geriau mirti, nei atsisakyti Kristaus!“ Taip buvo ne tik pirmųjų krikščionių laikais, deja, tai atsitinka

ir šiandien šiame pasaulyje, ir mes meldžiamės už šiuos krikščionis, kad Dievas jiems padėtų. Čia, Ndžamenoje, mes nesame tokioje situacijoje, tačiau yra žmonių, kurie linki mums pikto, kadangi norime laikytis Dievo taisyklių, jie juokiasi iš mūsų dėl to, kad esame Naujosios apaštalų bažnyčios tikintieji, jie elgiasi su mumis blogai dėl mūsų tikėjimo.

Mieli broliai ir seserys, mes norime tam atsisipirti. Žinau, kartais lengviau yra pasakyti: „Aš eisiu geriau į kitą bažnyčią ir priimsiu kitą religiją, kad neturėčiau nemalonumų.“ Ne, išlikime ištikimi Kristui, ištikimi Krikšto įžadui, ištikimi Paženklinimo įžadui, geriau truputį pakentėkime, nei atsisakykime savo tikėjimo.

Mieli broliai ir seserys, tie, kurie taip elgiasi, patirs tai, ką patyrė Steponas: jis taip pat turėjo kentėti, nes liko ištikimas Jėzui Kristui, tačiau savo kančioje jis matė Jėzų Kristų, kuris žvelgė į jį iš dangaus ir buvo su juo. Tie, kurie dėl Kristaus kenčia, vėl ir vėl patirs, kad jis yra su jais, jiems padeda ir paguodžia. Jaunuoliai sakė karaliui: „Tu

gali daryti ką tik nori, mūsų Dievas yra stipresnis. Jis gali išgelbėti mus nuo mirties.“ Mes sakome velniui: „Tu gali šiandien atnešti mums kančias, bet Jėzus yra stipresnis nei tu. Pabaigoje Jis bus laimėtojas. Jis išgelbės mus nuo pikto ir suteiks amžinąjį gyvenimą; kadangi turime šį pažadą, mes vengiame neigti Jėzų bei tikėjimą. Mes geriau pakentėsime truputį dėl Kristaus tam, kad vėliau amžinai būtume pas Jį.“

Kitas atvejis: kartais turime atsisakyti kokio tai noro ar malonumo, nes jis nesuderinamas su mūsų tikėjimu. Mes siekiame turtų arba socialinio statuso, norime vieno ar kito posto, arba užimti tam tikrą rolę, disponuoti tam tikru turtu, tačiau suvokiame, kad tam turėtume nepaklusti Dievui. Kad turėtume tai, ko trokštame, reiktų meluoti arba vogti, arba būti korumpuotais. Tada sakome: „Ne, geriau liksiu ištikimas ir paklusnus Dievui, atsisakysiu šio troškimo.“

Mieli broliai ir seserys, būna situacijų, kai kompromisas neįmanomas. Jei turime neigti Dievą arba nesilaikyti

dešimties įsakymų, su tikslu kažką turėti, užimti tam tikrą postą arba priklausyti tam tikram ratui, tada sakome: „Ne, aš nenoriu atsisakyti Dievo, geriau atsisakysiu savo ambicijų ir norų, nei išduosiu Dievą. Mums Jėzus Kristus yra svarbesnis už visus žemės turtus ir malonumus.“ Turime išlikti tvirti.

Nekalbama vien tik apie tai, kad reikia laikytis Dievo įsakymų. Mes taip pat pažadėjome ruoštis Viešpaties sugrįžimui: tam mums reikia pamaldų, Dievo Žodžio, Šventosios Vakarienės, turime sekti apaštalais. Čia taip pat kartais turime apsispręsti: arba viena, arba kita. Tačiau visuose apsisprendimuose mes labai gerai žinome: „Jei pasirinksiu šitą kelią, negalėsiu liudyti pamaldų.“

Reikia konkretaus pavyzdžio? „Jei tekėsiu už šio vyro, turėsiu priimti jo religiją. Nebegalėsiu eiti į savo bažnyčią, turėsiu lankyti jo bažnyčią; tuomet nebegalėsiu ruoštis Viešpaties sugrįžimui, nebeturėsiu apaštalų ir Šventosios Vakarienės.“

Mielas „tėti“, kokį pasirinkimą padarysi dėl savo dukros? Ir tai tik vienas pavyzdys.

Ar prisimeni, kaip nešei savo dukrą Šventajam Paženklinimui? Tu pažadėjai: „Padarysiu viską, kad ji Viešpaties dieną galėtų būti kartu.“ Ir tu gerai žinai: jei ji tekės už šio vyro, turės eiti į jo bažnyčią. Ką pasirinksi? Tai yra tik pavyzdys, nes kol kas esame „moters bažnyčioje“.

Mieli broliai ir seserys, kartais mums reikia konkrečių pavyzdžių, kad tai, ką norime pasakyti, būtų teisingai suprasta. Aš iš tiesų taip manau. Jei esame tokio pasirinkimo kryžkelėje, norėtume priimti teisingą sprendimą. Geriau išliksime ištikimi Krikšto ir Paženklinimo įžadams ir mieliau atsisakysime kai kurių dalykų, nei Jėzaus Kristaus.

Kartą Viešpats pasakė vienam vyrui: „Ateik ir sek manimi!“ Šis atsakė: „Taip, aš eisiu, tik pirmiau turiu palaidoti savo tėvą.“ Jėzus jam tarė: „Sek paskui mane ir palik mirusiems laidoti savo numirėlius!“ Žydui buvo neįsivaizduojama, kaip galima nepalaidoti savo tėvo, kas to nedarydavo, tuoj pat būdavo atskirtas nuo visuomenės. Tuo Jėzus norėjo parodyti, kad sekti Juo yra svarbiau nei visuomenės normos.

Viešpats reikalauja iš mūsų, kad atleistume savo artimajam.

Mieli broliai ir seserys, visi priklausome tam tikrai visuomenei, tam tikrai kultūrai, tam tikrai giminei, tam tikrai tradicijai, ir tai yra gerai. Tačiau jei šeimos tradicijos, kultūra arba visuomenė trukdo mums sekti Kristumi, turime pasakyti: „Tai turi liautis!“ Net jei mūsų aplinka daro mums spaudimą ir sako: „Bet taip juk daro visi. Taip yra įprasta pas mus“, mes atsakome:

„Tegul tai galioja, tačiau supraskite mus, prašau: Jėzaus kvietimas yra svarbesnis nei tradicijos!“

Pacituosiu dar trečią atvejį, kuriame neįmanomas kompromisas, kad galėtume sekti Kristumi. Turime atsisakyti senojo Adomo, senosios būtybės. Tas, kas pakrikštijamas vandeniu ir Dvasia, turi leisti savyje numirti senajam žmogui, kad galėtų tapti nauju žmogumi Kristuje. Jėzus tai parodė, taip pat ir apaštalas Paulius: kad augtume Jėzuje, turi nykti mumyse senoji būtybė.

Mes atsisakome viso to, kas mūsų charakteryje ir mūsų asmenybėje nepatinka Dievui. Mes visi esame asmenybės, turime savo nuomonę ir idėjas, tačiau yra nuomonių ir idėjų, su kuriomis Jėzus nesutinka. Galiu turėti savo nuomonę apie artimąjį ir sakyti: „Žinau, kad jis yra blogas, kad jis toks ir toks; aš su tuo susidūriau.“ O Jėzus mums sako: „Taip, bet aš matau jį visai kitokį. Aš myliu jį ir norėčiau, kad jis būtų išganytas, kaip ir tu.“ Tada kyla (vidinis) ginčas, kas yra teišus? Jėzus ar aš? Galiu paaiškinti: „Žinau, kad šis žmogus yra blogas“, tačiau tada nebesu vienos nuomonės su Kristumi. Turiu apsispręsti: arba liksiu prie savo nuomonės ir nesutiksiu su Jėzumi, arba atsisakysiu savo nuomonės ir susitaikysiu su Jėzumi. Kaip pasirinksi tu?

Viešpats reikalauja iš mūsų, kad atleistume savo artimajam. Tuomet sakome: „Jei aš jam atleisiu, jam bus labai paprasta. Aš atsisakysiu savo ambicijų; jei atleisiu, būsiu silpnas, nusižeminsiu.“ Visi žiūrės į tave kaip į silpną žmogų, nes tu pasidavei, tai kodėl tu atleidi? Nes būtent žinai, kad tau reikia nuodėmių atleidimo ir tam pats turi atleisti! Taika Jėzuje ir malonė mums yra svarbiau nei ambicijos ir keršto troškimas. Taigi, atsisakome savo ambicijų ir savo tiesos suvokimo, kad duotume kelią Jėzui ir atleistume.

Mes atsisakome visko, kas yra žalinga vienybei. Kai kurie sako mums: „Ką aš darau, tai yra gerai, aš esu teišus“, ir tai netgi gali būti tiesa: jie teisūs. Tačiau savo tokiu elgesiu jie sudrumsčia Dievo vaikų vienybę. Ar tu taip pat nori būti teišus, ar geriau nori išsaugoti vienybę? Tam, kuris seka Jėzumi ir nori ruošti Jo sugrįžimui, Dievo tautos vienybė yra svarbiau nei būti teisiam. Jėzaus labai jis geriau paaukos teisybę, bet išsaugos Kristaus vienybę.

To, mieli broliai ir seserys, moko mus ši istorija. Esame išrinkti Dievo, Jam prisiekėme savo ištikimybę, pažadėjome laikytis Jo įsakymų ir ruošti Kristaus sugrįžimui. Tai netrukdo mums būti sėkmingiems gyvenime. Mes turime

dirbti. Kas yra paklusnus ir dirba, bus Dievo laiminamas. Dievas suteiks jam sėkmę ir padovanos ramybę. Ir net jei jis nebus sėkmingas, turės ramybę ir džiaugsmą širdyje, taiką Jėzuje Kristuje. Jis yra palaima savo aplinkai, nes nieko neskaudina siekdamas savo sėkmės.

Tačiau tam tikrais atvejais turime priimti sprendimus, nes kompromisas nėra įmanomas. Tada pirmenybę teikiame Kristaus valiai ir kenčiame dėl Jo, bet Jo neatsisakome. Atsisakome visko, kas galėtų sutrukdyti sekti Jėzų ir pasiekti tikslą, leidžiame numirti mumyse senajam Adomui, kad taptume nauja būtybe Kristuje. Dievas garantuoja tam savo palaimą. Jaunuoliai buvo išgelbėti nuo mirties ir gavo aukštesnį postą, nei užėmė prieš tai. Jėzus suteiks mums išganymą, prikels mus ir būsime pas Jį kaip karaliai ir kunigai Jo karalystėje. Taigi, negalima delsti: laikykimės Jėzaus Kristaus. Amen.

ESMINĖS MINTYS

Dievas laimina darbą tų, kurie Jam paklūsta, dovanodamas jiems savo ramybę. Jis dovanoja išganymą tiems, kurie atsisako nuodėmės ir seka Viešpačiu be kompromisų.

| Sūnaus pėdomis

Nuotrauka: Michael Voigt

Šie sakiniai susiję su Dievo Sūnaus tapsmu žmogumi: „Jėzus Kristus buvo tikras Dievas ir tikras žmogus“,- paaikšino bažnyčios vadovas.

Tikras Dievas ...

„Jis buvo nematomo Dievo atvaizdas. Dievas, Dievo Sūnus atėjo į žemę, ir per Jį, Jame galima buvo matyti ir atpažinti Dievą, koks Jis iš tiesų buvo, koks Jis iš tiesų yra.“

- Dievas yra tiesa: „Dievo Sūnus buvo čia. Dievas tai pažadėjo ir išpildė.“
- Dievas yra meilė – ne teorinė, o aktyvi meilė: „Jis ėjo iki galo, iki kryžiaus.“
- Dievas yra arti: „Jis dalijosi žmogaus lemtimi – ir skausmu, ir mirtimi.“
- Dievas yra malonė: „Jis nėra Dievas, kuris nori atkeršyti ar nubausti žmogų.“
- Dievas yra visagalis: „Niekas negalėjo Jo sulaukyti. Jis buvo stipresnis už mirtį.“

... ir tikras žmogus

„Jėzus buvo žmogus, kaip ir visi, panašus į kitus žmones, bet vis tiek Jis buvo Dievo Sūnus“,- sakė vyriausiasis apaštalas: „Kaip tai suprasti?“

- Jėzus yra naujasis Adomas: „Žmogus, kuris turi teisingą ryšį su savo Dievu.“
- Jėzus yra pirmagimis iš visų brolių: „Tiems, kas tiki Jėzumi, Jis suteikė galią, tapti Dievo vaikais“.

„Kaip Dievo vaikai turime tapti Dievo atvaizdu.“ O konkrečiai tai reiškia: būti tokiais, kaip buvo Jėzus Kristus ir turėti toki pat ryšį su Dievu, kokį turėjo Jėzus Kristus.

Atvaizdas kaip pavyzdys

„Kas buvo tokio ypatingo Dievo Sūnuje, Jam būnant žemėje?“, - skambėjo klausimas, bandant surasti gairę. Ir: „Kas turi mus išskirti iš kitų?“

- Aiškus suvokimas, kad Jis yra Dievo Sūnus: „Kaip Dievo vaikai mes žinome: esame kelyje pas Tėvą. Šis suvokimas turi gyventi mummyse, kiekvieną dieną, visuose mūsų gyvenimo reikaluose, kad žinotume, jog taip nebus amžinai, tai tik vienas etapas, esame kelyje pas Tėvą.“
- Vidinis ryšys su dangiškuoju Tėvu: „Turime Jo klausyti, turime su Juo kalbėtis, nes trokštame Jį geriau pažinti.“ Tam reikia Žodžio iš Šventosios Dvasios ir aktyvaus maldos gyvenimo.
- Beribis pasitikėjimas Tėvu: „Visiškai nieko nesuprantu, priėjau liepto galą, nebegaliu daugiau, man visko per daug, tačiau, Tėve, aš pasitikiu Tavimi. Viską, viską atiduodu į Tavo rankas.“
- Paklusnumas Tėvo atžvilgiu: „Turime savus įsivaizdavimus, turime asmeninius troškimus ir tai yra gerai. – Suvokiame šio pasaulio pasiūlymus. Išnaudojame juos. Tačiau yra viena riba: tai Dievo valia.“
- Tarnavimas žmogui: „Mes tarnaujame mus supantiems žmonėms, tuo pačiu tarnaudami Dievui. - Išgelbėjimas yra Viešpaties reikalas, tačiau mes esame tarnystėje, kad padėtume žmonėms atpažinti malonės pasiūlymą.“

„Šios mintys ateina ne iš manęs, jos ateina iš Pauliaus“, - baigdamas sakė vyriausiasis apaštalas Schneider: „Dievas atsiuntė savo Sūnų, Jis buvo žmogumi šioje žemėje, bet tuo pačiu ir Dievo Sūnumi. Mes turime tapti šiuo atvaizdu, nes esame Dievo vaikai. Manau, kad tai labai graži užduotis.“

Nuotrauka: Šiaurės Rėino-Vestfalijos NAB centrinis archyvas ir bundesarchiv.de/Fotograf arba nuoroda (kreiviai griovyle)

100 metų ostijai: kai taurė praėjo pro šalį

Trys lašai švenčia jubiliejų: 1917 metų Didįjį Penktadienį vyriausiasis apaštalas oficialiai laikė pirmas pamaldas tik su ostijomis, be vyno taurės. Kas šiandien yra normalu, prieš 100 metų buvo būtinybė. – Kodėl?

„Šiandien turime pasikeitimų Šventosios Vakarienės šventime.“ – Su šiais žodžiais vyriausiasis apaštalas Hermann Niehaus pradėjo naują epochą 1917-ųjų balandžio 6 dieną Bylefelde (Vokietijoje). Iki tol buvo įprasta, priimti duoną kaip plotkelį ir vyną iš taurės. Dabar vynas ostijoje buvo tik vyno lašų pavidalu.

Dvi problemos ...

Pirmojo pasaulinio karo viduryje buvo beveik neįmanoma gauti vyno. „Mes jau pradėjome ieškoti išeities, maišydami jį pusiau su vandeniu, bet ir taip neišsiversime“,- pasakė vyriausiasis apaštalas istorinėse pamaldose.

Cholera, vidurių šiltinė, tuberkuliozė – baimė dėl epidemijų privertė rūpintis higiena. „Taurė prieš kiekvieną gėrimą

buvo nuvaloma servetėle ir patarnaujantysis ją apsukdavo.“ Nors „buvo pastebėta, kad net geriantysis pats apsuka taurę“ ir „kai kurie gurkšteli iš taurės, beveik neliesdami jos lūpomis.“

... ir trys sprendimai

Trys sprendimai buvo diskutuojami Naujosios apaštalų bažnyčios 1917-ųjų kovo 25 dienos apžvalginiame straipsnyje. Pirmas: mažos atskiros taurės, kurias įsivedė ir evangelikų bažnyčios. Nors: daugiau ar mažiau iškilmingi indai įneštų į Šventąją Vakarienę luomų skirtumus, „ko griežtai reikėtų vengti religiniu požiūriu.“

Antras: dramblio kaulo šakute įmerkti ostiją į vyną ir duoti tikėjimo broliams bei seserims taip, kaip bendruomenėse

Olandijoje. Nors: „ostijos labai greitai suminkštėtų.“ Jos priliptų prie rankų – būtų taip pat nehigieniška.

Liko tik vienas variantas: „Karas mus daug ko išmokė.“

Bėda geriausias mokytojas

1915-ųjų spalį, frontas Prancūzijoje: kareivis, kurio inicialai buvo W.G., gavo paštu siuntinį „nuo mielo vyriausiojo apaštalo kartu su Šventąja Vakariene.“ – „Mes ne tik prašome ir meldžiame dėl jūsų, bet ir suteikiame tai, ką Jėzus savo darbu yra paruošęs“,- rašoma tame laiške. – „Aš džiaugiuosi čia, būdamas šiaudiniame lageryje, kaip mažas vaikas“,- formuluoja kareivis W.G. savo atsakyme, kuris pasirodo 1916-ųjų sausio mėnesio Naujosios apaštalų bažnyčios apžvalginiam straipsniui.

Pradžioje prie plotkelių pridėdavo ir po vyno buteliuką. Tačiau jis pradingdavo kažkam slapta atidarius paketą – panašiai kaip ir cigaretės. Dar prieš karo pradžią 1914 metais bažnyčios vadovybė aprūpindavo kareivius vien tik kombinuotomis ostijomis: „Mes pašventiname (vyno) taurę ir ostijas toje taurėje, bei apšlakstome jas vynu.“

Apačioje kairėje: pašto siuntinys su ostija ir vyno buteliuku
Apačioje dešinėje: Pirmojo pasaulinio karo kareiviai guli griovyje kovos pertraukos metu

Kiekis nieko neapsprendžia

Ar tai yra teisinga Šventosios Vakarienės, kokią ją įsteigė Jėzus Kristus, atžvilgiu? Vyriausiojo apaštalo Niehaus atsakymas buvo lyginimas su Krikštu: „Yra religinių bendruomenių, kuriose krikštijamasis turi panirti po vandeniu, o mums užtenka pašlakstymo.“ Per tas Didžiojo Penktadienio pamaldas jis aiškiai nurodė į Katekizmą – Martino Liuterio žodžius: „Vanduo, žinoma, to nepadaro, tai padaro Dievo Žodis, ištartas su vandeniu ir prie vandens.“

„Jei daugybei tūkstančių tinka pašlakstymas, tai tinka ir mums“,- pabrėžė bažnyčios vadovas tose Didžiojo Penktadienio pamaldose: „Į duoną įlašinami trys lašai raudonojo vyno taip, kad matytųsi.“ Pradžioje tai galiojo tik jo kaip apaštalo kuruojamuose kraštuose. Visiems privaloma tai tapo po bendro sprendimo, kuris buvo išplatintas 1919-ųjų rudenį: „Apaštalų sprendimu tai galioja visai bažnyčiai.“

Apaštalo W. Schorr pamaldos Kretingoje

Nuotrauka: Lietuvos NAB

Apaštalas W.Schorr laiko pamaldas Kretingos bendruomenėje

Apaštalas Walter Schorr Kretingos NAB bendruomenėje balandžio 5 d. laikė pamaldas žodžiu iš Pauliaus laiško romiečiams: „Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai. O jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai. Mes Dievo paveldėtojai ir paveldėtojai drauge su Kristumi, jeigu su juo kenčiame, kad su juo būtume pagerbti.“ (Rom 8, 16-17).

Apaštalas W. Schorr Šventąja Dvasia paženklino vieną sielą, Kretingos bendruomenės vadovą kunigą M. Einars išleido į poilsį, suteikė pavedimą kunigui P. Miežečiui būti naujuoju bendruomenės vadovu, ordinavo vieną diakoną Klaipėdos bendruomenei.

Pamoksle apaštalas W. Schorr kalbėjo, kad „ir mes esame išbandomi ir gundomi, kaip ir Jėzus anuomet. Galime net kartais paklausti, kodėl, mielas Dieve, nejaučiu Tavo artumo, ar Tu dar myli mane? Mieli broliai ir seserys, neturėkite jokių baimių dėl to. Šito klausimo nereikia užduoti, kai mes būsime pakylėti iki šlovės pas mielą Dievą, tada mes nebeklausinėsime kodėl, mes patirsime tada, kodėl tai turėjo įvykti“.

Prie altoriaus patarnavo bendruomenės vadovas kunigas M. Einars, kuris sakė, kad jam šis vakaras yra ypatingas, nes jis paskutinį kartą stovi ir patarnauja prie šio gyvojo altoriaus. „Aš, kaip Dievo vaikas, žinau, kad ateina laikas,

kai reikia apleisti tas pareigas, kurias man mielas Dievas buvo suteikęs. Pasakysiu simboliškai: pamaldos yra vakare, ir aš esu vakare. Aš džiaugiuosi, kad į poilsį išeis tik mano juodas kostiumas, o aš liksiu su mielu Dievu, su bendruomene, su visais jumis.“

Po Šventosios Vakarienės apaštalas kreipėsi į kunigą M. Einars: „Mano mielas kunige ir bendruomenės vadove, artėja akimirka, kada po 25 metų tarnystės, iš kurių 22 metus buvai bendruomenės vadovu, tu būsi išleistas į poilsį. Su Dievo pagalba tu rūpinaisi bendruomene, puoselėjai ir prižiūrėjai. Kiek tu už juos meldeisi, mes to nežinome, bet aš esu įsitikinęs, kad tu dėl bendruomenės kiekvieną dieną kalbėjaisi su Dievu. Dabar visa ši atsakomybė pereis naujam bendruomenės vadovui, jis tiek pat turės dirbti, bet aš galiu pasakyti, tu atlikai didingą darbą.“

Apaštalas W. Schorr, prie altoriaus pakvietęs kunigą Petrą Miežetį, jam kalbėjo: „Prieš dešimt dienų tu išgirdai, kas turi įvykti. Džiaugiamės, kad pasakei „taip“ šitai užduočiai. Tai yra didelė atsakomybė, tu turėsi ne prieš mane atsakyti, bet prieš Dievą. Daug melskis, būk bendruomenei pavyzdžiu. Paimk visus į savo širdį, tada Dievo palaima bus su tavimi. Mylėk visus ir kiekvieną, lankyk ligonius, laikyk pamaldas ir skelbk Dievo išmintį.“

Pamaldose dalyvavo tikintieji iš Klaipėdos ir Šilutės bendruomenių, giedojo Klaipėdos bažnyčios choro grupė.

Apaštalas W. Schorr ir naujasis Kretingos bendruomenės vadovas kunigas Petras Miežetis su žmona Jelena ir išleistas į poilsį bendruomenės vadovas kunigas Michel Einars su žmona Bronislava

Konfirmacija Klaipėdos bendruomenėje

Gegužės 14 d. konfirmacijos pamaldas Žodžiu iš Pirmosios kronikų knygos “Būk tad atidus, nes Viešpats išsirinko tave pastatyti šventovės Namams. Būk ryžtingas ir imkis darbo! (28,10) laikė vyskupas Artūras Strelčiūnas. Konfirmantę Eriką ruošė tikėjimo brolis Vytautas Paplauskas.

Klaipėdos bendruomenės vadovas Bronius Jomantas perskaitė vyriausiojo apaštalo Jean – Luc Schneider sveikinimo laišką konfirmantams, kuriame rašoma, kad “dar prieš gimimą Dievas nusprendė jus padaryti savo vaikais. Jis jus išsirinko, kad prisidėtumėt prie jo išganymo plano. Jis norėtų jums padovanoti amžiną gyvenimą.

Jūs apsisprendėte priimti jūsų išrinkimą ir atsiliapėte į Dievo kvietimą. Po keletos akimirų jūs pasakysite Dievui “Taip”: TAIP jūs norite sekti paskui Jėzų Kristų, TAIP, jūs norite jam tarnauti, TAIP, jūs norite įeiti į jo karalystę.

Dievas atsakys į jūsų “Taip” palaimindamas jus. Šituo palaiminimu jis suteikia jums užtikrinimą, kad jis bus visada jūsų pusėje, kad jus paremtų. “

Konfirmantę Eriką pasveikino tarnybos broliai, šeima ir bendruomenė.

Pamaldose dalyvavo broliai ir seserys iš Kretingos NAB bendruomenės.

Krašto apaštalo R. Storck pamaldos Šiauliuose

Krašto apaštalas R. Storck su apaštalais F.-W. Otten ir P. Gamov tarnybos brolių kambaryje prieš pamaldas

Nuotrauka: Lietuvos NAB

Krašto apaštalas Rainer Storck balandžio 29 d. kartu su apaštalais W. Schorr, F.W. Otten ir P. Gamov atvažiavo į Šiaulius, juos lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas. Krašto apaštalas laikė pamaldas Lietuvos ir Latvijos bažnyčios tarnams bei jų sutuoktinėms, bažnyčios tarnams poilsyje ir jų sutuoktinėms bei tarnų amžinybėje sutuoktinėms.

Krašto apaštalas R. Storck pasitelkė žodį iš Šventojo Rašto: „Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegu geria. Kas mane tiki, – kaip Raštas sako, – iš jo vidaus plūs gyvojo vandens srovės“ (Jn 7, 37-38).

Po maldos krašto apaštalas pasveikino visus, sakydamas: „Man gera šiandien priešpūt būti su jumis. Kai kuriuos iš jūsų matau pirmą kartą, bet manyje yra jausmas, kad esame kartu, kad priklausome bažnyčiai, mes sudarome šiandien bendruomenę ir visi turime tą patį pavidimą: nepriklausomai nuo tarnystės, mes turime ir norime

tarnauti. [...] Bet pirmiausia norėčiau jums skirti savo asmeninį pasveikinimą ir tai yra Žodis, kuris kilo mano mintyse, tai yra Kristaus Žodis, kurį Jis kartą pasakė: „Ateikit pas mane visi, kurie esate pavargę ar nusivylę, aš jus atgaivinsiu!“ Mes, kaip žmonės, manome, kad čia kalbama apie mūsų žemiškus reikalus. Kai sergame, tikimės, kad Jėzus padarys mus sveikais, jei turime rūpesčių – kad Jis juos pašalins. Žinoma, Viešpats Jėzus rūpinosi žmonėmis būdamas žemėje. Tačiau sakydamas šiuos žodžius, pirmiausia Jis galvojo apie mūsų sielą, apie mūsų vidų. Čia taip pat reikia pastangų. Galėčiau paklausti,

kaip yra su mūsų maldos gyvenimu? Ar kartais reikia tam pastangų? Galbūt mes esame pavargę ir reikia pastangų net tam, kad pasimelstume? Tuomet ateikime pas Jėzų, kuris mus atgaivins ir suteiks jėgų. Mūsų gyvenime yra dienų, savaičių, kai mes neturime kuo džiaugtis... Galbūt siela yra liūdna, tai ateikime, atsigavinkime, Viešpats nori mus pakylėti.”

Krašto apaštalas palietė ir jam labai svarbią temą: „Turime konstatuoti – taip yra Europoje, tai liečia ir Lietuvą bei Latviją – jog anksčiau bažnyčios buvo pilnos žmonių. Šiandien jau nebe... Kur jie liko? Dvasine prasme jie nebeturi gyvybės. Kažkas atsitiko. Mes negalime nei smerkti, nei teisti. Galbūt pavargo, gal supyko, bet jie nebeateina.... Viešpats Jėzus labai dažnai kalbėjo apie prarastus, dingusius daiktus: našlė, praradusi skatiką, ilgai ieškojo, kol galiausiai jį rado; ganytojas, kuris prarado vieną avį, jos ieškojo, nors dar turėjo likusias 99; sūnus paklydėlis, elgėsi neteisingai, buvo miręs šeimai, tėvas kasdien jo laukė ir žiūrėjo, ar negrįžta... Tai yra nuorodos iš Šventojo Rašto. Mielieji, mano didelis, didelis prašymas – nesakykite: „Ai, dingo, tai dingo, nieko nepadarysi.“... Jūs žinote, kas dar neseniai buvo pamaldose, giedojo chore, paskambinkite ir paprasčiausiai paklauskite, kaip sekasi... Aš noriu palinkėti, kad šitoks sujudimas įvyktų šioje šalyje.”

Pamokslo pabaigoje krašto apaštalas R. Storck pasakė, kad visiems turi svarbų pavedimą: ”Kitais metais rugpjūčio mėnesį, 17 – 19 dienomis mūsų vyriausiasis apaštalas Jean – Luc Schneider atvyks į Lietuvą ir Latviją. Čia jis laikys pamaldas tarnybos broliams. Ar pabandysim, kad ši bažnyčia būtų pilna? Jei kaltinsime tuos, kurie buvo, o dabar neateina, neišjudinsim. Pasikalbėkime su jais. Pradžioje galbūt jie atsisakys, pakalbėkim apie senus laikus, gerus laikus. Aš esu tikras, kad pavyks, nes yra pasakyta: „Kas mane tiki [...] iš jo vidaus plūs gyvojo vandens srovės“. To aš linkiu jums ir sau.”

Prie altoriaus patarnavo apaštalai F.W. Otten, W. Schorr ir P. Gamov.

Šventąją Vakarienę sieloms amžinybėje krašto apaštalas R. Storck suteikė per krašto evangelistus D. Ezerskį ir A. Konošonoką.

Pamaldose dalyvavo 111 tikėjimo brolių ir seserų iš Lietuvos bei Latvijos bendruomenių. Giedojo LNAB projektinis choras (vadovė A. Kolakauskienė).

Krašto apaštalo R. Storck pamaldų momentas

MESIJAS IR JO TAIKOS KARALYSTĖ

(IZAIJO 11)

Truputį daugiau nei 700 metų prieš Jėzaus gimimą Jeruzalėje gyvena vienas pranašas. Jis yra vardu Izaijas. Per jį Dievas praneša apie Mesijo atėjimą. Izaijas taip pat aprašo, kaip bus, kai Taikos Karalius įkurs savo karalystę.

Iš Išajo (Dovydo tėvo) kelmo išaugės atžala ir iš jo šaknies pražys pumpuras.
Ant jo ilsėsis Viešpaties dvasia: dvasia išminties ir įžvalgos, dvasia patarimo ir narsumo, dvasia pažinimo ir Viešpaties baimės.

Jo džiugesys bus Viešpaties baimė. Jisai ne pagal išorę teis, ne pagal nuogirdas spręš. Pagal teisumą teis Jis vargšus, nešališkai išspręš krašto vargdienių bylas. Savo burnos rykšte nuplaks žemę, savo lūpų pūstelėjimu atneš mirtį nedorėliui.

Teisumas bus Jo juosmens diržas, ištikimybė – Jo strėnų juosta.

Tada vilkas viešės pas avį, pantera gulsis su ožiuku. Veršis ir liūtukas ganytis kartu, juos prižiūrės mažas vaikas. Karvė ir lokys bus kaimynai, kartu gulės jų jaunikliai. Liūtasės šiaudus kaip jautis. Kūdikis žais prie angies lindynės, mažylis kiš ranką į gyvatės urvą.

Visame mano šventajame kalne
nebus vietos jokiai skriaudai nei
jokiai niekšybei, nes žemė bus
kupina Viešpaties pažinimo,
tarsi jūros vandenų apsemta.
Tą dieną Išajo šaknies,
padarytos ženklų tautoms,
ieškos pagonyms, nes jos
buveinė bus šlovinga.

Biblijoje žmogus vadinamas pranašu,
kai jį pasirenka Dievas, kad skelbtų
Jo valią. Pranašai įspėja Izraelio tautą ir
perspėja apie žlugimą, nes izraeliečiai
ir jų valdovai nepaiso Dievo valios bei
meldžiasi stabams. Daug pranašų kalba
apie ateitį. Pranašas Izaijas vėl ir vėl kalba
apie Jėzų Kristų ir Viešpaties dieną. Izaijas
aprašo Dievo Sūnaus gimimą, darbus
ir kančią. Taip pat apie tai, kaip bus
Viešpaties Taikos Karalystėje.

SVEČIUOSE PAS SUHANI IŠ RAIPURO (INDIJA)

Čia matote mane – man patinka gėlės!

Mano vardas Suhani, man dešimt metų. Gyvenu Raipure, jis yra Indijos Čatisgarho valstijos sostinė. Raipuras – miestas, kuriame populiariu važiuoti dviračiais. Aš taip pat mielai važiuoju dviračiu; pažiūrėkit koks mano dviratis.

Mano tėtis vardu Daniyal, jis turi mados verslą. Mėgstu gražiai rengtis, tačiau gaila, kad mano tėčio parduotuvėje parduodami tik vyriški drabužiai. Mano mamos vardas Janki. Ji rūpinasi namais ir mumis vaikais. Mano vyresnysis brolis Aryan yra dvylikos metų. Mūsų giminė didelė. Nuotraukoje matote keletą mano tetų ir dėdžių, pusseserių bei pusbrolių. Bet čia yra tik tėčio giminė. Įsivaizduokit kaip atrodytų nuotrauka su visais mano giminaičiais!

Sveiki atvykę į mūsų namus. Kaip ir daugelis žmonių Indijoje, mes gyvename vieno aukšto name. Keturieme mes dalinamės vienu miegamuoju, turime koridorių, mažą virtuvėlę ir vonios kambarį.

Mano mėgstamiausi patiekalai: itališka pasta ir greitai paruošiami makaronai – kaip skanu!

Aš stoviu prie savo mokyklos vartų. Joje dauguma dalykų mokomi anglų kalba, tačiau namuose mes kalbame Hindi kalba. Hindi yra valstybinė kalba Indijoje.

Parodysiu jums keletą piešinių, kuriuos nupiešiau mokykloje arba namuose. Man patinka piešti.

Kai mano tėtis turi laisvą dieną, kartais eina su manimi į prekybos centrą apsipirkti. Ypač džiaugiuosi, kai žaidimų zonoje galiu važinėti žaisliniu automobiliu.

Čia matote mane priešais bažnyčią kartu su mano broliu, tėveliais ir seneliais. Raipure neturime nuosavo bažnyčios pastato, tačiau pamaldos 35-erius metus laikomos nuomojame pastate. Esame aštuoni sekmadieninės mokyklos mokiniai, kuriais rūpinasi penki mokytojai; viena iš mokytojų yra mano mama. Sekmadieninė mokykla vyksta sekmadienio rytais, paskui visi kartu švenčiame pamaldas.

Nuolankumas – išrinktųjų skiriamasis bruožas

Nuotrauka: © ZoneCreative - Fotolia.com

Santykije su artimuoju atsispindi santykis su Dievu. Tai galioja ne tik meilei, bet ir nuolankumui. Vyriausiojo apaštalo Jean-Luc Schneider pamąstymai apie esminę krikščionišką dorybę.

Nuolankumas užima centrinę reikšmę krikščioniškame mokyme. Jėzus nuolankumą Dievui padarė būtina sąlyga, kad būtume išganyti (Mato 18, 3.4). Naujajame Testamente nuolankumas išskiriamas kaip išrinktųjų bruožas (Kolosečiams 3, 12; Filipiečiams 2, 3-8). Todėl, mano manymu, naudinga šią sąvoką artimiau panagrinėti ir savęs paklausti, ką šiandien mums tai reiškia.

Nuolankumas Aukščiausiam

„Nuolankumo Dievui“ aspektą yra lengviausia suvokti. Būti nuolankiu Dievui reiškia,

- atpažinti, kad esame visiškai priklausomi nuo malonės.
- įrodyti dievobaimingumą – Dievas yra tobulas ir neklystantis, mes negalime nei pilnai Jo suprasti, nei Jo priversti kažką padaryti.
- pilnai atsiduoti Jo meilei.

Būti nuolankiu Dievui nereiškia, kad mes save nuvertiname. Įsakymas: „Mylėk savo artimą kaip save patį“, aiškiai parodo, kad Dievas nedraudžia vertinti savęs – taigi, mylėti arba rūpintis savimi. Atsisakykime neteisingo kuklumo, kuris mus verčia patikėti, kad nesugebėsime padaryti to, ko Dievas iš mūsų tikisi. Tas, kuris iš tiesų yra nuolankus, pagalvoja apie tai, jog Dievas pažįsta jį geriau, negu jis pats: su Dievo pagalba jis galės padaryti tai, ko Dievas iš jo tikisi.

Nuolankumas artimojo atžvilgiu

Nuolankumas artimojo atžvilgiu yra Šventosios Dvasios vaisius. Ji mus moko, kad

- Dievas nemyli žmogaus vien tik už tai, koks jis yra, Dievas myli jį už tai, kad jis yra meilė. Jis myli mūsų artimą kaip ir mus, net jei jis visiškai kitoks yra nei mes. Todėl kitas neturi būti toks kaip aš, kad būtų mylimas.

- nepaisant mūsų nuopelnų, mes visi esame priklausomi nuo malonės.

Savo laiške filipiečiams apaštalas Paulius rašo: „... vienas kitą laikykite aukštesniu už save“ (Filipiečiams 2,3). Iš pirmo žvilgsnio šis Žodis skamba nerealiai: iš mūsų reikalaujama, kad mes vertintume save menčiau nei kitą, bet taip pat kaip kitą. Ši interpretacija yra neteisinga. Įrodymas tam yra tai, kad Paulius savęs tokiu nematė ir nedelsė paaiškinti, jog jis jokių būdu nėra prastesnis už kitą (2. Korintiečiams 11,5).

Mes randame pirmąjį šio Biblijos Žodžio paaiškinimą sekančiame sakinyje: „... ir žiūrėkite kiekvienas ne savo naudoms, bet kitų“ (Filipiečiams 2,4). Žodis „ne savo“ yra svarbus. Niekas nedraudžia mums, priimti sprendimus dėl savų interesų, bet tai turi nepakenkti kito interesams.

Sektinas pavyzdys – Jėzus Kristus

Paulius eina dar toliau. Anot jo, mūsų nuolankumas turi būti panašus į Jėzaus Kristaus: „Jis, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (Filipiečiams 2,6–8).

Jėzus suvokė savo dieviškąją prigimtį ir galią. Ir vis tik Jis visiškai atsidavė savo Tėvo valiai. Jis nusižemino iki nuodėmingųjų lygio, tarnavo jiems ir kentėjo, kad galiausiai jie būtų paaukštinti iki Jo.

Turėti tokį požiūrį kaip Jėzaus, reiškia suvokti tai, kad esame išrinkti. Mes atpažįstame, kad esame tokie, kaip ir mūsų artimasis – kaip ir jis esame nusidėjėliai, kuriems reikia malonės, kad būtume išgelbėti. Ir mes žinome, kad esame pasiūsti Jam tarnauti ir vesti į gėrį, palaikyti išganymo kelyje.

Nuolankus kaip Dievo tarnas

Dievo tarnas, suvokdamas tarnystės šventumą, yra nuolankus. Jis žino, kad visada bus priklausomas nuo malonės. Net jei dešimtmečius vykdome tarnystės pavedimą, tai netampa mums rutina.

Nuolankus tarnas vykdo visus savo Viešpaties nurodymus. Jokia situacija negali būti pasiteisinimas nevykdyti Jėzaus Kristaus valios! Be to, toks tarnas gali teisingai įvertinti jam patiktą pavedimą. Viešpats pasiuntė apaštalus, kad

jie mokytų to, ką Jis jiems perdavė – tarnystės autoritetas apsiriboja vien tik Evangelijos skelbimu. Mūsų žinojimas ir patirtis tam tikrais atvejais gali pasitarnauti, tačiau tarnystės autoritetas negali pateisinti to, kad mokytume iš savo asmeninių tikėjimo išgyvenimų.

Mes esame įpareigoti galvoti apie ateitį, vystyti projektus ir juos įgyvendinti. Tačiau mes negalime Dievo skubinti ar priversti. Jis yra tas, kuris įvertina mūsų pastangų rezultatą. Tą pilnai suvokė Paulius, kai rašė efeziečiams: „Jei Dievas panorės, aš vėl atvyksiu pas jus“ (Apaštalų darbai 18, 21). Dievas neleido visiems Pauliaus ketinimams išsipildyti (Romiečiams 1, 13). Tai kodėl turėtų išpildyti visus mūsų užmojus?

Nuolankumas bendruomenei

Pagal Jėzaus pavyzdį apaštalai yra visų žmonių tarnai (Jono 13,15). Jie nėra bendruomenės tikėjimo viešpačiai, bet jos džiaugsmo talkininkai (2. Korintiečiams 1,24) (KNK 7.6.3). Visi tarnystės nešėjai suvokia save kaip tarnus. Bet ar iš tiesų jie tokie yra? Labai apgailestaudamas vienur ar kitur turiu konstatuoti, kad broliai

- dar painioja sąvokas „tarnystės įgaliojimas“ ir „tarnystės hierarchija“ – jie piktnaudžiauja savo pozicija, primeddami savo patarimus, laikydami savaime suprantama tai, jog brolių bei seserų išganymas priklauso nuo paklusimo jų duodamiems nurodymams.
- labai greitai įsižeidžia ar supyksta – ar ne per daug sureikšmina savo asmenį?

Iš savo pusės stengiuosi būti atviras pasiūlymams ir naujovėms. Tačiau nesuprantu, kodėl kai kurie dažnai veikia, neklausdami patarimo ar pritarimo pas savo vyresnius. Esu įsitikinęs, kad naujovė, kurios tikslas yra suskaldyti, negali vesti teisinga linkme. Lygiai taip pat esu įsitikinęs, kad Dievas visada sutvarkys taip, kad iš Šventosios Dvasios gimusi mintis bus įgyvendinta.

Nuotrauka: © Kongo DR NAB

Nango – bendruomenė, esanti Kongo pietryčiuose, po įkūrimo praėjus 70-čiai metų pirmą kartą įgijo nuosavą bažnyčios pastatą

I Bažnyčios nuolankumas

Savo pozicijos suvokimas – tai nuolankumas. Tai galioja ne tik atskiriems žmonėms, bet ir visai bažnyčiai. Vyriausiojo apaštalo Jean-Luc Schneider pamąstymai šia tema.

Kartą sulaukiau klausimo apie tai, kas bus su apaštalu tarnyste ir sakramentais Tūkstantmetėje Taikos Karalystėje? Norėčiau su jumis pasidalinti savo asmeniniais pamąstymais šia tema, neiškeliant to iki neginčijamos tiesos lygio.

Apaštalu tarnystės ateitis

Kaip išrinktųjų bendruomenė, Kristaus bažnyčia toliau egzistuos ir Naujajame Kūrinyje (Naujosios apaštalu bažnyčios katekizmas, KNK 6.4.5). Kalbant apie bažnyčios

viduje veikiančią apaštalu tarnystę ir joje aukojamus sakramentus, reiktų grįžti prie bažnyčios ištakų. Jėzus paskyrė apaštalus, kad šie būtų Jo pasiuntiniai, kai Jis grįš pas Tėvą. Jis įsteigė bažnyčią tam, kad žmonėms būtų prieinamas apaštalu mokymas ir išganymui būtini sakramentai. Ketvirtas tikėjimo straipsnis detalizuoja, kad apaštalus Jėzus pasiuntė iki „savo sugrįžimo“.

Tūkstantmetėje Taikos Karalystėje žemėje pats Jėzus bus kartu; tuomet nebebus reikalingi pasiuntiniai, kad Jį

atstovautų. Išrinktųjų – karališkosios kunigystės – užduotis bus būti Kristaus pasiuntiniais bei liudytojais, kaip tai darė mokiniai Jėzaus buvimo žemėje metu.

Sakramentų ateitis

Bažnyčioje aukojami sakramentai yra „ženklai“. Jie sujungia matomą elementą su žodžiu, kuris nurodo už šio žodžio esančią realybę (KNK 8). Ši realybė yra niekas kitas, kaip Atpirkėjo dalyvavimas.

Kadangi Jėzus Kristus bus matomas Taikos Karalystėje, sakramentas bus nebereikalingas. Jėzus tiesiogiai veiks savo išganančia galia, kaip, pavyzdžiui, Jis tai darė vagiui prikaltam ant kryžiaus.

Aš pats asmeniškai laikausi minties, kad negerbčiau Jėzaus Kristaus, mūsų Atpirkėjo, jei primygtinai teigčiau, jog apaštalai ir sakramentai vis dar bus būtini išganymui Tūkstantmetėje Taikos Karalystėje.

Naujoji apaštalų bažnyčia

Naujoji apaštalų bažnyčia, vadovaujama gyvųjų apaštalų, taip pat turi būti nuolanki:

- nei Naujoji apaštalų bažnyčia, nei apaštalai, kurie jai vadovauja, nėra įgalinti pakeisti šių laikų autoritetus ir spręsti šio pasaulio problemas.
- mūsų niekas neįgalino, dalinti patarimus visais klausimais.
- mes suvokiame, kad esame netobuli žmonės ir jokia būdu neteigiame, kad mūsų pirmtakai buvo be nuodėmės. Bažnyčia atsiprašo už klaidas, kurios buvo padarytos. Tačiau negalime pakeisti praeities. Viskas, ką galime padaryti, tai yra užtikrinti, kad buvusios klaidos nepasikartotų, gerai žinodami, kad neišvengiamai darysime kitas klaidas ...
- faktas, kad esame tikri dėl mūsų tikėjimo mokymo, netrukdo mums pripažinti kitų bažnyčių dvasinio turto bei jų narių nuopelnų.

Baigdamas norėčiau pasidalinti su jumis viena citata, kuri man labai patiko. Dorotheus von Gaza, vienuolis, kuris VI

amžiuje gyveno Palestinoje, rašė: „Sielas galima palyginti su vaismedžiais. Jei šie medžiai veda daug vaisių, jų šakos nuo naštos lenkiasi prie žemės; o šakos, kurios neveda vaisių, stiebiasi aukštyn. Yra ir tokių medžių, prie kurių šakų reikia pritvirtinti akmenis, kad jas priverstume linkti žemyn tam, kad šios vestų vaisių. Lygiai taip pat yra su sielomis: jei jos yra nuolankios, brandina daug vaisių ir kuo daugiau brandina, tuo nuolankesnės darosi.“ (Dorothee de Gaza, Instructions I–XVII, Sources Chrétiennes, 1963; laisvas vertimas iš prancūzų kalbos).

*„Taip pat jūs, jaunesnieji, būkite klusnūs vyresniesiems. Ir visi būkite apsivilkę nuolankumu vieni kitiems, nes Dievas išpuikėliams priešinasi, o nuolankiesiems duoda malonę. Tad nusizeminkite po galinga Dievo ranka, kad jis išaukštintų jus metui atėjus.“
(1. Petro 5,5.6)*

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

Apžvalga

- 02.07.2017 Homa Bėjus/Kenija
- 14.07.2017 Lubumbašis/Kongo DR
- 16.07.2017 Lubumbašis/Kongo DR
- 23.07.2017 Barselona/Ispanija
- 30.07.2017 Zepernikas/Vokietija
- 05.08.2017 Natalis/Brazilija
- 06.08.2017 Natalis/Brazilija
- 19.08.2017 Luena/Angola
- 20.08.2017 Saurimas/Angola
- 17.09.2017 Denija/Ispanija
- 24.09.2017 Melburnas/Australija
- 25.09.2017 Melburnas/Australija
- 28.09.2017 Vevakas/Australija

New Apostolic Church
International

